

ZJISTIL JSEM, *ŽE VĚŘÍM V EUCHARISTII*

Jako dítě mě zaujalo, když spolužáci katolíci poklekali před kostelními vraty: co mohlo ty divoké děti vést k pokleknutí?

Když mi pak bylo osmnáct, svěřil jsem jednomu příteli to, co už jsem nemohl dál skrývat:

‘Chtěl bych se stát knězem.’

Odpověděl mi: ‘To je hezké, ale nemyslíš si, že máš malý problém?’

‘Malý problém? Ne, nevím, co by...’

‘Vždyť jsi protestant!’

‘No jo, to je pravda.’

Přesně v tu chvíli jsem věděl, že se jednoho dne stanu katolíkem. Dělal jsem tehdy varhaníka ve Filadelfii (USA), takže jsem navštěvoval mnoho protestantských modliteben. Všechny si byly podobné:

bílé, holé, prázdné... Cítil jsem v našich kostelech to, co prožívají katolíci na Velký pátek: nepřítomnost Přítomného – když je prázdný svatostánek. A tím pádem jsem zjistil, že věřím v eucharistii! Byl jsem tímhle bláznovstvím Boha, který se zcela vydává do rukou nás hříšníků, tak uchvácen, že jsem o tom řekl svému otci. Šok byl brutální. Můj bratr mě hned začal provokovat:

‘Katolíci tvrdí, že chléb je Kristovo tělo a víno je Kristova krev. To je bláznovství! Snad tomu taky nevěříš?’

‘Ano, věřím.’

Poprvé v životě jsem formuloval svoji katolickou víru veřejně, před svědkem. V tu chvíli se ze mě stal katolík.

Požádal jsem o křest, o první svaté přijímání a o biřmování. Vstoupil jsem do církve a přijal Tělo Kristovo.

Moje rodina se sotva smířila s mým přestupem ke katolictví, pak se stěží museli přizpůsobit myšlence, že budu knězem. A po několika letech jsem jim řekl, že budu františkánem! Musel jsem jim to říct na obědě v restauraci, aby jim nezbylo nic jiného než zachovat dekorum!